

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 21 kwietnia 2021 r. – Reti Televisive Italiane SpA (RTI) / Autorità per le Garanzie nelle
Comunicazioni – AGCOM**

(Sprawa C-255/21)

(2021/C 329/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Reti Televisive Italiane SpA (RTI)

Strona przeciwna: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni – AGCOM

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy do celów przepisów Unii dotyczących ograniczenia czasu reklamowego, przy uwzględnieniu ogólnej wagi nadawanej przez prawo [Unii Europejskiej] pojęciu grupy lub pojedynczego podmiotu gospodarczego, wynikającemu z licznych źródeł prawa antymonopolowego (mianowicie, w niniejszym przypadku, z motywu 43 dyrektywy 2018/1808/UE⁽¹⁾ i z nowego brzmienia art. 23 dyrektywy 2010/13/UE⁽²⁾), z zastrzeżeniem istniejącej we włoskim prawie krajowym różnicy w koncesjach, jaką art. 5 ust. 1 lit. b) dekretu ustawodawczego nr 177/[2005] przewiduje między nadawcami telewizyjnymi i radiowymi, można stosować jako zgodną z prawem Unii wykładnię prawa krajowego w dziedzinie radiofonii i telewizji, która wnioskuje z art. 1 ust. 1 lit. a) tegoż dekretu ustawodawczego nr 177/[2005], w obecnie obowiązującym brzmieniu zmienionym z dniem 30 marca 2010 r. (w wykonaniu dyrektywy 2007/65/WE⁽³⁾), że proces konwergencji pomiędzy różnymi formami łączności (łączność elektroniczna, publikacje, w tym publikacje cyfrowe, oraz Internet we wszystkich jego zastosowaniach) zachodzi a fortiori pomiędzy dostawcami mediów telewizyjnych i radiowych, zwłaszcza jeśli wchodzi już oni w skład grup przedsiębiorstw powiązanych między sobą, i obowiązuje powszechnie, z wynikającymi z tego konsekwencjami dla wykładni art. 38 ust. 6 ww. dekretu ustawodawczego, tak iż nadawcą może być również grupa jako pojedynczy podmiot gospodarczy, czy też przeciwnie, zgodnie z przypomnianymi zasadami Unii, zważywszy na autonomiczność zakazu przekraczania czasu reklamowego w stosunku do ogólnego prawa antymonopolowego, nie należy przypisywać żadnej wagi – przed 2018 r. – grupom i wspomnianemu procesowi konwergencji i tak zwanej działalności intermedialnej, biorąc zatem pod uwagę, do celów obliczenia ograniczenia czasu reklamowego, tylko pojedynczego nadawcę, nawet jeśli należy on do grupy (ten aspekt jest wspomniany jedynie w wersji skonsolidowanej art. 23 dyrektywy 2010/13/UE], będącej wynikiem przyjęcia dyrektywy 2018/1808/UE)?
- 2) Czy w świetle przypomnianych zasad prawa Unii w zakresie grup i przedsiębiorstwa jako jedyne podmiotu gospodarczego, do celów zakazu przekraczania ograniczeń czasu reklamowego i wspomnianego kolejnego brzmienia tekstów wyżej wspomnianego art. 23, z zastrzeżeniem wyżej wspomnianej różnicy pomiędzy koncesjami, istnieje możliwość wywnioskowania również z antykonkurencyjnego uregulowania [zintegrowanego systemu łączności] zawartego w art. 43 dekretu ustawodawczego 177/[2005], wagi pojęcia grupowego „dostawcy usług medialnych” (lub, według wnoszącej odwołanie, grupowego nadawcy) do celów wykluczenia intermedialnych informacji promocyjnych w ramach jednej grupy z ograniczeń czasu reklamowego zgodnie z art. 38 ust. 6 dekretu ustawodawczego [nr 177/2005] czy też przeciwnie, ową wagę należy wykluczyć przed 2018 r., ze względu na autonomiczność antymonopolowego prawa telewizyjnego w stosunku do uregulowania ograniczeń czasu reklamowego?
- 3) Czy nowe brzmienie art. 23 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2010/13/UE stanowi uznanie istniejącej wcześniej w prawie antymonopolowym zasady dotyczącej ogólnej wagi grup, czy też ma charakter innowacyjny, i czy wobec tego, w pierwszym przypadku, opisuje rzeczywistość prawną już właściwą prawu Unii – obejmującą zatem niniejszą sprawę, poprzedzającą wspomniane nowe brzmienie i warunkującą wykładnię dokonywaną przez [krajowe organy regulacyjne] poprzez narzucenie im w każdym wypadku uznania pojęcia grupowego „dostawcy usług medialnych” – bądź też czy, w drugim przypadku, innowacyjność ta sprzeciwia się uznaniu wagi grup spółek w sprawach zapoczątkowanych przed jego wprowadzeniem, ponieważ nie ma ono zastosowania *ratione temporis* do okoliczności faktycznych zaistniałych przed jego wprowadzeniem ze względu na jego innowacyjny zakres?

- 4) Czy, w każdym razie i niezależnie od systemu koncesji ustanowionego w art. 5 dekretu ustawodawczego nr 177/2005 oraz nowego brzmienia art. 23 wprowadzonego w 2018 r., a więc w przypadku, gdyby nowy przepis nie stanowił uznania istniejącego stanu rzeczy, lecz miał charakter innowacyjny, czego dotyczy pytanie c), stosunki integracyjne pomiędzy telewizją a radiofonią, postrzegane ogólnie w prawie antymonopolowym, ze względu na ogólność i przekrojowość pojęć podmiotu gospodarczego i grupy stanowią klucz pozwalający dokonać wykładni ograniczeń czasu reklamowego, które są zatem w każdym razie uregulowane z dorozumianym odniesieniem do przedsiębiorstwa grupowego (lub, bardziej precyzyjnie, do stosunków kontroli pomiędzy przedsiębiorstwami należącymi do grupy) i do funkcjonalnej jedności tych przedsiębiorstw, w celu promowania audycji pomiędzy telewizją a radiofonią w ramach grupy [brak fragmentu zdania], czy wspomniane stosunki integracyjne są nieistotne w zakresie ograniczeń czasu reklamowego, a zatem należy przyjąć, że „własne” audycje, o których mowa w art. 23 (pierwotne brzmienie), są takimi jako należące do jednego nadawcy, który je promuje, nie zaś do grupy spółek jako całości, ponieważ wspomniane uregulowanie jest samoistnym przepisem, który nie dopuszcza żadnej systemowej wykładni rozszerzającej go na grupy rozumiane jako pojedynczy podmiot gospodarczy?
- 5) Czy wreszcie art. 23 w pierwotnym brzmieniu, nawet jeśli nie należy interpretować go jako przepisu, który powinien być odczytywany na gruncie prawa antymonopolowego, należy w każdym razie rozumieć jako przepis motywacyjny, opisujący szczególną cechę promocji, która ma charakter czysto informacyjny i nie ma na celu nakłonienia nikogo do zakupu towarów i usług innych niż promowane audycje, a zatem powinien być rozumiany jako wyłączony z zakresu stosowania uregulowań dotyczących czasu reklamowego, a więc mający zastosowanie, w zakresie przedsiębiorstw należących do tej samej grupy, w każdym przypadku zintegrowanej promocji intermedialnej, czy też należy rozumieć go jako uregulowanie o charakterze derogacyjnym i wyjątkowym w stosunku do obliczania czasu reklamowego, a zatem podlegające wąskiej wykładni?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku (Dz.U. 2018, L 303, s. 69)
- (²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).
- (³) Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. 2007, L 332, s. 27)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 23 kwietnia 2021 r. – Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los contenidos Digitales (AMETIC) / Administración General del Estado, Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI), Artistas, Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), Artistas Intérpretes, Sociedad de Gestión (AISGE), Ventanilla Única Digital, Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO), Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) y Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)

(Sprawa C-263/21)

(2021/C 329/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los contenidos Digitales (AMETIC)

Druza strona postępowania: Administración General del Estado, Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI), Artistas, Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), Artistas Intérpretes, Sociedad de Gestión (AISGE), Ventanilla Única Digital, Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO), Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) y Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)